

MANTANA 3

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 14, číslo 3

Březen 2011

ÚVODNÍK

Od rampouchů do blatouchů

Už je to tak! Rampouchům už dávno vykapalo z nosu a bílé lucerničky sněženek nenechají nikoho na pochybách, že jaro, je skutečně tady. Ze všeho najradši mám to úplně „brzké jaro“, kdy se na kopcích ještě bělají zbytky loňských sněhů, aby se dole v údolí proměnily v zurčící bystřiny s květinovou výzdobou kolem břehů. To je ten čas, kdy si dvě roční období podávají dveře. Zima jimy odchází a jaro přichází. Už nějaký ten rok soustěžím s tetičkou Agnes, kdo uvidí první sněženku, petrklíč, devětsil, sasanku a hlavně blatouch. Vpozoroval jsem, že právě tyhle kytky tvoří jakýsi kalendář „brzkého jara“. Sněženky ho zahajují a zlaté koláče blatouchů ho končí. Pak už je jen „jaro“. Nicméně čas „brzkého jara“ je časem očekávání a těšení se na to, co přinese další sezóna. Je to čas, kdy mám ještě v živé paměti dlouhé týdny tmy a zimy a proto si mnohem víc vážím každého slunečního paprsku. Víím, že mám přiděleno zhruba šest slunečných a relativně teplých měsíců na to, abych uskutečnil všechny své plány, které jsem ukul během dlouhých zimních večerů. A tak hned zpočátku skáču rovnýma nohama do toho rozjetého jarního expresu, aby mi neuniknul ani okamžik, toho vzácného prvotního nadšení, o kterém víím, že za pár týdnů po blatouchách vyprchá. A tak vám přeju hodně zdaru při naskakování a co nejdelší a bezstarostnou jízdu jarním expresem!

LdS

Jezerka

15. a 19. 12. 2010

Blahouš „Smrtihlav“ Kluc

Jednou za čas mi vyroste hřebínek a já hned uvědoměle hledám příležitost, abych ho zase srovnal do původní polohy. Tomu vždycky s chutí pomůže Letoš, a tak podle hesla „chceš-li srazit hřebínek, vydej se na Jezerky hřebínek“ se domluvíme v jedno zimní odpoledne. Účelem jsou sněžné radovánky na kopci Jezerka, kde se nachází mnoho skalních skvostů, které nabízí horské podmínky. Kolem nás se brodí prase divoké a jiná parožná zvěřina. Kolikrát dohrabat se pod vlastní nástup je za odměnu.

Pomocí maček (pouze já) ve dvou délkách zdoláváme **Poustevnícký hřeben** (v průvodci označen II) cestou Pravý jižní hřeben 2. Při vedení se střídáme a já si můžu užít jištění za stromy, brození ve sněhu, smýkání maček o namrzlou skálu. Odlezy od posledního jištění jsou taky slušný, jen se toho nezaleknout. Jsem vystaven rozhodnutí, zda očistit skálu a hledat chyt, nebo ponechat sníh a doufat, že ho použiju jako stup. Jsme promočení, ale spokojení, a tak se opět domlouváme na další výpad.

Další termín padne na neděli, protože máme záslusk na nejdelší hřeben na Jezerce, a to **Dlouhý hřeben** (IV) cestou Plotnová hřebennovka 2, která se vyznačuje už od počátku nepříjemným nástupem. Teplota se pohybuje bez problému pod nulou. Těžká lezecká místa se střídají s brozením ve sněhu po kolena. Dokonce využívám i cepín, který se mi pořád doma podbízel, až jsem neodolal a přibalil ho do bato-

hu. To je vždycky radost, když hroty maček člověka udrží připíchnutého na skále a ochrání ho před pádem tři metry na polici. Pomalu se do mě vkrádá únava, ale je teprve kolem poledne. Víím, co mě čeká. Jde se dál. Probíjíme se lesem a navázání překonáváme další Hřebennovku na **Spojené skále** (III). Nejvíc však bojujeme s nánosem prašanového sněhu, který velice

špatně nese. Konečně se dostáváme na jednodélkový hřeben 2-3 na masivu **Ježerní stěna** (XIII). Začátek, se kterým si poradí Letoš, je opět poměrně náročný, poté již obtíže pominou. Fotogenický je sestup po stupních na náhorní straně. Když hledám nejvhodnější výstupovou cestu před dalším masivem, tak se proti mně spikne příroda. Strhnout ze sebe sedák plný matroše a tři vrstvy oblečení je výkon hodný zkušených himalajistů. Odlehčen se lehkovážně vydávám do korytka **Skály nad Mufloní dolinou** (XI), ve kterém ze sněhu prosvítá led. V levé ruce cepín, pravou zakládám jištění. S výstupem si hraju, nechci nic uspěchat a pomalu odhaluju krásné křivky skály, až se dostávám k sokolíku. Očistit skálu, zajistit se a posunout se o krok nahoru vyžaduje trpělivost, ale nakonec je korunována možností postupu do traverzu vlevo. Na několik metrů odvážné jištění za tenký stromeček a už se probíjím přes zasněžený svah, kdy se dle rady parťáka snažím správně zatěžovat sníh. Nakonec si na konci linie oddechnu a zvědavě mávám Letošovi, že může lézt. Ten bez větších problémů vylézá ke mně. Když se na něj dívám, tak si říkám, co jsem tam já hledal za problém. Nicméně je na světě nová cesta Cepínová levitace 4.

Mám toho jako buchet, přesto pokračujeme lesem k vrcholu Jezerky. Během dvou minut

se posunu o pět metrů a zahrabán do sněhu nad pas křičím jak vůl. Parťák se mi jen trpělivě směje. To si vždycky pak přeju, abych byl o dvacet kilo lehčí. Nakonec se dobojujeme přes závěrečný hřebínek k vrcholové knize. Výstup od úpatí prvního masivu k vrcholu nám trval od 09.00 do 15.15 hod. Kolem nás jsou krásný výhledy na zasněžený kopce Krušných hor – Jedlák, Jánský vrch a jiné. Prostě nádhera. Pak už následuje jen hodinový sestup, který si zpestřuju několika vozembouchy.

Výpady na Jezerku splnily účel, pěkně mě vyfackovaly a srazily hřebínek. Nebo naopak?

OTVÍRÁNÍ SKAL V T.O. SKALÁCI

Konáno: 19.3.2011

perem zachytil: LdS

poznamenat, že z celkového počtu 25 lidiček bylo 16 dospělých (dva cyklisté) a 9 dětí. Dva účastníci přijeli až z daleké Austrálie! Jo, málem bych zapomněl na dva psy. Je vidět, že nám ta horoklubácká omladina začíná pěkně zvedat účastnost, že? No, ale k věci!

Letos jsme vybrali skálu, kde kdysi bývala trampská osada Skaláci. Ta se nachází asi půl kilometru od Květnovského rybníka, když se jde směrem po proudu potoka, po jeho pravé straně. Většinu lehkých linií na skále slezli již určitě trampové, ale těžší kousky čekali na nás. Do tohoto mrazivého údolíčka jsem v den „D“ dorazil se svým harémem kolem půl jedenácté a hle – nikde nikdo. Protože byla zima a nestihli jsme se s holkami doma nasnídat, ihned jsem rozdělal oheň. Sotva začal trochu víc plápolat, už se začaly trousit první jezinky, že si také ohřejí své prstíčky. Mezi prvními byla Týna

Tato tradiční akce proběhla letos k mému překvapení dosti netradičně. Na rozdíl od minulých ročníků bylo hezké počasí a zúčastnilo se jí celkem 25 lidiček, což je na naše oddílové poměry nezvykle vysoká účast. Nebudu v úvodu unavovat soupiskou, ale stojí za to určitě

s Honzou, Martin Jech (na kole), Jířa s Maruškou a Fílou a pak se postupně v různém časovém rozpětí trousili další a další. Děti jsou jak u vytržení, neboť tu mají na hraní dva přírodní živly. Jednak oheň a jednak vodu v nedalekém potoce. Tak nějak simultánně vzájemně klábosíme, popijíme, opékáme buřty a hlídáme tu hemžící se havěť. Tuhle idylku narušil až Bláža, který ihned po té, co dorazil

s Hálovýma, se navlékl do matroše a že jako jde tedy lézt. Vzápětí za nimi mizí do stěn i Párek s chotí a ostatní coby čumilové a fotografové. Jen pár vytrvalců hlídá ohýnek a děti. O největší senzaci se při lezení postaral kdo jiný, než Bláža. Ve výlezu z jednoho rozrachteného kouta měl jistě tak blízko u sebe, že si lano do něj zapnul chaoticky tak, že vznikl klakostroj,

který mu bránil v dokončení „výplazu“ na temeno masívu. Následovala salva pepných klateb, přičemž ušetřen nezůstal ani jeho parťák a hromosvod v jedné osobě – Jarda. Nakonec zasáhl anděl strážný Párek a hodil tonoucímú stéblo v podobě lana. Bláža se pak z karabinové pasti osvobodil a po zbytek dne se na všechny škaredil a sakroval. Největší zájem vzbudil převislý kámen vlevo nad hlavním masívem, kde jsme

v převislé stěnce vytýčili celkem tři výživné bouldery. Na nich jsme se střídali jeden za druhým a chvílemi to připomínalo bouldrové závody. Cestou zpět k ohni jsem dostal mazáckou pochvalu od Párka za exponovaný boulder na stěnce vpravo pod masívem. Taková typická krušnohorská čtyřpluska. Úplně v tom vidím Maňáska, jak chrochtá blahem. Ostatně jako kdykoliv, když si naběhne

do nějaké čtyřplusky o zabití, vid' Mony?

Než jsem se probouldroval zpět k tábořišti, tak už někteří odešli a někteří se právě k tomuto úkonu chystali. Vyjímkou je Letoš, který právě dorazil poněkud později, po včerejším recitačním večírku. Vzápětí po něm dorazil na kole i Jakub. A tak v komornější sestavě ještě s Týnou a Honzou kecáme u ohně, a aby Letoš nebyl ochuzen, tak pak dá-

váme ještě druhé kolo boulderingu. Honza nejprve udělal docela výživnou ploténku v pravé straně masívu a vzápětí opět všichni poletujeme po lese v lezečkách a děláme ty divné prostocviky na kamenech. Jakub nás opouští a my už jen ve čtyřech sedáme zpět k ohni a dojídáme zásoby. Na chvíli vyndávám kytaru, když už jí tu mám, a tak vegetíme u ohně a vzdorujeme společně Týně, která chce domů. S ní totiž musí i Honza

(protože je její) a taky Letoš, protože je veze. Mně se nechce, a tak říkám, že tu ještě pobudu chvíli sám. Letoš říká, že se vrátí. A skutečně. Vrátil se asi za hodinu a to i se spacákem, a že to prý rozhodl za mě, že tu budeme spát. A tak přikládáme, vaříme v kotlíku grog, kecáme, chvíli krákoráme u kytary a měsíc v nezvykle velkém úplňku se snaží vykutálet zpoza kopce. Kolem půlnoci se Letoš obětoval a zalezl do svého „kosíku“ a mě dal svůj drajlofták. Bylo mi v něm jak v bavlnce a budil jsem se jen svým vlastním chrápáním. Letoš se narozdíl ode mě budil i zimou a kolem sedmé ráno už foukal do ohně, aby se rozehřál a uvařil čaj.

Po snídani, když jsem už po několika přiložích na oheň, mi řekl, že snad chci, abychom odtud neodešli. Nebyl tak docela od pravdy. Vlastně ani nevím, kdy „Otvírání skal“ oficiálně skončilo, neboť

cestou zpátky jsme podle Mekoého tipu navštívili nedalekou Sluneční skálu, kde bývala tramská osada Safírová hlava. Krásné skalky a slunce nás tak nadchly, že jsme zajeli domů pro své harémy a odpoledne se konala další otvíračka, další táborák, další bouldery, další šipky, byť již v komornější sestavě. Co na závěr dodat? Snad jen to, že pořád je co objevovat, a to je dobře! A tak objevujte, lezte a hlavně užívejte!

No a na úplný závěr úplná soupiska hostů aneb Skaláky otvírali:

Svinčo, Květuška, Tunka, Evík, Týna, Honza, Jiřa, Maruška, Fíla, Haňule, Matýsek, Radůza, Ondrášek, Martin, Párek, Párková, Šimon, Zuzka, Bláža, Jarda, Marcela, Adéla, Zuzka_2, Letoš, Jakub.

během čtyř dní navštívujeme Sušky a kromě jiného se nám daří vylézt na Kapelníka a na Kobylu v Příhrazech. V září odjíždíme s oddílem poprvé do Tater. Lezeme například s Honzou Šestákem na Českou věž Pravým pilířem stěny V či na Velický štít SZ pilířem IV. Z této akce si moc nepamatuji, snad jen to, že skoby šly dost špatně ze stěny vyloukat.

V roce 1987 poprvé navštívujeme Prachov, kde nemůžeme samozřejmě vynechat zdejší klasiky jako např. Prachovskou jehlu, Smítkovu věž či Obelisk. Tehdy totiž začaly jezdit tzv. „Autobusy rekreační dopravy“ a jedna z linek jezdila právě do Prachova. Takže tento rok Prachov navštívujeme hned několikrát. V červenci se ještě jednou vracíme do Ádru, kde se nám daří vylézt na další dominanty této oblasti – Milence, Velkého Konšela a Starostovou. Koncem července odjíždíme již sami do Tater s cílem vystoupit na tehdy nejvyšší vrchol ČSSR – Gerlachovský štít, což se nám daří SV žebrem IV. V září se konají další oddílové Tatry, tentokrát na tábořišti u Jamského plesa pod Kriváněm. Většinu cest lezu s Alfým, na Krátkou se mnou jde Lumír Zeman. Dodnes rád vzpomínám na Mekocho s Čárou, jak smažili houby na nalezené pánvi a jak jsme všichni měli modré pusy od borůvek, kterých bylo všude kolem plno.

O velikonocích v roce 1988 vyrážíme do Schmilky, kde přelézám s Matějem Maškem své první pískovcové osmy. Na prvního máje míříme místo do povinného průvodu do Tisé a o týden později jedem opět do Schmilky,

Když jsem při vyplňování „Škodiče“ za rok 2010 do kolonky „Doba aktivní horolezecké činnosti“ vepsal číslo 25, trochu mě to zarazilo. Přeci to nemůže být už tak dlouho? Vždyť zas tak starý přeci nejsem!?! A nebo si to jenom nechci připustit? Listuji tedy na začátek svého lezeckého deníku a první zápis je z ledna 1986. První zaznamenanou cestou je Perštejská a spolulezci Svinča a Kozel. Podle zápisků v turistickém deníčku jsme sice už nějaké cesty vylezli v letech 1984 a 1985, ale to jsem to ještě nebral vážně a lezecký deník si nepsal.

V roce 1986 byl Perštejn naší oblíbenou jarní oblastí, do června jsme tam byli celkem devětkrát. Dodnes si pamatuji na náš první přelez cesty Fugasův přelud stylem V/A2. V kopačkách a helmách Cassida na nás musel být úžasný pohled. Rovněž první těžší cesta na písku (Kontrašpionáž VII na Čertovu kovadlinu) zůstane asi navždy zarytá v mé paměti, protože tam Alfý hodil tlamu, ulomil klíčový chyt a já jsem to pak dolézal. Ještě, že si vedu deníček, do teď jsem si myslel, že jsem byl vloni na Nonne v Rauensteinech poprvé, ale při pohledu do deníčku dnes zjišťuji, že jsem tam byl už v květnu 1986 :o). V červnu 1986 se mi podařilo přelézt Fugase na RP, v Tisé padly další sedmy na Afriku. Nezapomenutelné jsou ale i zážitky z horolezeckého soustředění v Adršpachu, kde jsme byli v červenci s našimi vedoucími Zdeňkem Doskočillem a Pepou Dvořákem. Zejména závěrečný výstup Starou cestu na Starostu byl hodnotným závěrem této akce. Namlsání pískovcovým lezením vyrážíme v srpnu na lezecký čundr do českého ráje a

kde spolu s Rickym a Matějem vyvádím první VIIIb. Prázdninový čundr tentokrát směřuje po trase Prachov, Drábky, Sušky, Klokočky, Skalák, Příhrazy. Přesun mezi oblastmi probíhá pěšky nebo vlaky, což s „plnou polní“ byla kapitola sama o sobě. Od září začínáme objevovat lezecké terény v okolí Plzně, kam se Svinčou nastupujeme na vejšku.

V únoru 1989 poprvé jedeme s oddílem do zimních Tater. Spíme na Slezáku a podnikáme skalní, sněhové i ledové výstupy na okolní vrcholy, např. Kvetnicová věža, Velická stěna apod. Na jaře pokračujeme v poznávání nových oblastí u Plzně, v květnu podnikáme výpad do Saska na Falkenstein a poprvé také do Bielatalu a vyrábíme několik prvovýstupů v Orasíně. O prázdninách bereme několik mladých lezců na týdenní soustředění do Tisé, pak jedeme s bráchou na týden do Tater a potom vyrážím s Jeňou Paulem na týdenní „tour“ po Jizerských horách. V říjnu objevujeme Vlhášť v Dubských skalách a 17. listopadu tak mohutně slavíme moje narozenky, že se o sametové revoluci dozvídáme až příští týden na škole v Plzni.

V srpnu 1990 poprvé vyrážíme za naše západní hranice. Na seznámení s kapitalistickou cizinou vyrážíme na týden do Frankenjury. To je změna proti oklouzanému Srbsku, ze samé radosti přelézáme asi 40 cest v šesti různých sektorech. Povzbuzení hladkým překročením západních hranic si v říjnu půjčujeme od strejdy Škodu 120 a vyrážíme se Svinčou, Kozlem a Vladkou do Chamonix. Daří se nám všem vystoupit na Mont Blanc, byť za cenu mírné horské nemoci na sestupu.

Následující roky jsou již ve znamení průzkumných výprav po celé Evropě. V dubnu 1991 vystupujeme na Dachstein, v květnu trávíme týden ve Finale Ligure s Jardou Maršíkem st. a jeho CK Macek, v červenci podnikáme úspěšný výstup na Matterhorn a neúspěšný pokus o Eiger a v září se nám daří vystoupit na všechny vrcholy Tre Cime di Lavaredo, při tom na hlavní vrchol je to cestou Nordwand od pana Comiho. V roce 1992 vyrážíme opět s Jardou Maršíkem st. na týdenní výlet autobusem do Francie, kde poznáváme lezecké oblasti Calanques, Buoux a Ardeche a na podzim podnikáme třítydenní výlet vlastními vozy (Škoda 110 a 120) do Řeka. Roky 1994 a 1995 jsou ve znamení 14-ti denních velikonočních výletů do Španělska, kde navštívujeme oblasti La Mussara, Siurana, Montanejos, Chuililla, Peñon

de Ifach či Les Terradets. V červenci 1994 ještě podnikáme krátký výpad do Wilder Kaiseru a v září vyrážíme na 14 dní na Korsiku. V srpnu 1997 absolvuji s Párkama a Maňáškama hodnotný zájezd Škodou 120 do Francie do oblasti Calanques. Dodnes nechápu, jak jsme se do toho auta mohli vejít v pěti lidech s vybavením na týden.

O prázdninách roku 1998 vystupuji v rámci Expedice Peru severní stěnou na Huascarán a v únoru 1999 se jedeme s Maruškou na tři týdny ohřát do Thajska. V červenci ještě podnikáme krátký týdenní výpad s Haňulí, Štěpánkou a jejími dětmi do Calanques. V květnu 2001 jedeme lézt na týden do Paklenice a o prázdninách poprvé s mládeží do Dolomit. V květnu 2002 navštívujeme s Gondym Finale Ligure a při soustředění mládeže prcháme díky počasí až do Muzzerone. V roce 2003 jedeme opět do Paklenice a mládeží lezeme o prázdninách na Sellách. V srpnu vyrážím na krátký víkendový výpad s Romanem Trnkou na Dachstein, kde za devět hodin přelézáme v severní stěně 850 m dlouhou cestu Extreme klasiker 6+ (v celé cestě jsou jen dvě skoby, jinak se leze vše po vlastním jištění). V září se sem vracím ještě jednou se Svinčou, ale z cesty Serpentine nakonec uhýbáme do Steinerweg. Vánoce a silvestra tento rok trávíme ve španělském El Chorrú. V červenci 2004 odjíždím se Štěpánem na týden do Chamonix, ale počasí nám moc nepřeje, a tak lezeme jen kratší cesty v oblastech Barberine, Le Sapey a Le Passet. V Dolomitech nám tento rok počasí přeje, takže s mládeží vystupujeme např. na Tofanu di Rozes, Puntu

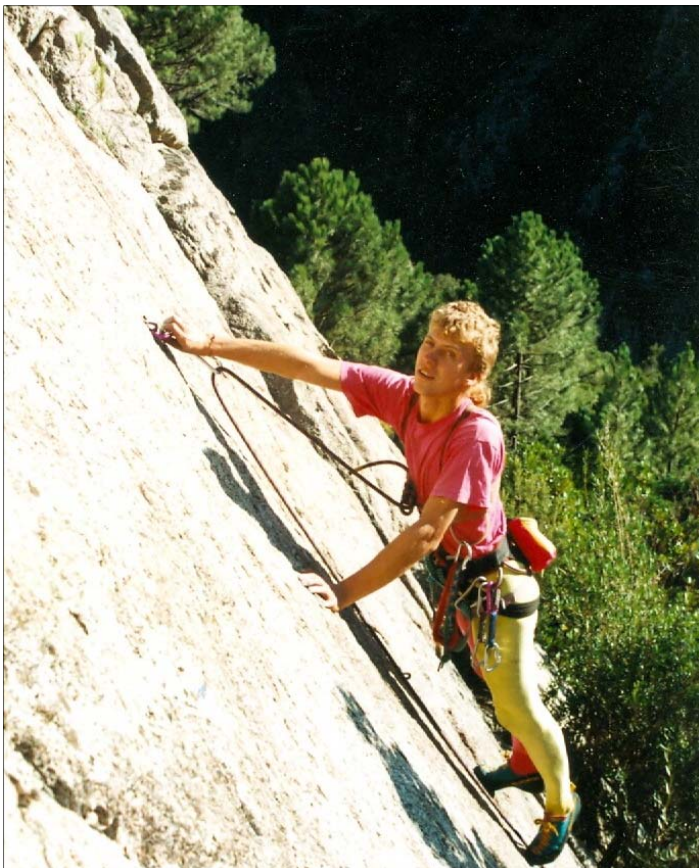
Fiames či Cimu Grande v Tre Cime. V září zkoušíme ještě jednou Chamonix, ale ani tentokrát nám počasí nepřeje a tak opět končíme na sportovních vícedélkových cestách. Silvestra pro změnu trávíme opalováním u moře v italské Sperlonze.

V roce 2005 odlétám za Jardou Ďurkovským na tři týdny do Ameriky, kde postupně navštěvujeme skoro všechny národní parky severozápadu, vystupujeme během jednoho dne na Mt. Whitney, za deště projíždíme Death Valley a za jeden den sestupujeme a opět vystupujeme z Grand canyonu. Vánoce a silvestra opět trávíme ve Sperlonze, ale tentokrát nám počasí příliš nepřeje. V květnu 2006 poznáváme během 14-ti denního výjezdu lezecké terény na Sardinii, z Dolomit musíme s mládeží kvůli počasí prchnout do Arca a z Finale na konci srpna utíkáme raději na písek do Čech. Na vánoce a silvestra tento rok lezeme v teple Kanárských ostrovů, konkrétně na Tenerife. Na jaře 2007 opět vyrážíme na 14 dní na Sardinii, s mládeží o prázdninách lezeme opět na věžích Sella a o podzimních prázdninách v Arcu. Pro velký úspěch letíme o vánocích opět na Tenerife, tentokrát ale už na 14 dní. Poslední týden v červenci roku 2008 vyrážíme již tradičně s mládeží do Dolomit, počasí není úplně ideální, tak lezeme spíše kratší cesty v okolí Cortiny. V říjnu jedu na týden s Jardou a Berym do francouzské oblasti La Jonte a na konci měsíce s mládeží opět do Arca.

V létě 2009 jedeme s mládeží místo do Dolomit do Arca a tuto oblast navštěvujeme i o podzimních prázdninách. V listopadu letíme s Maruškou a naším šestiměsíčním synkem na 14 dní na Kalymnos. V roce 2010 opět musíme s mládeží prchnout z Dolomit do Arca, v říjnu lezeme opět 14 dní na Kalymnosu a podzimní prázdniny trávíme s mládeží v prosluněném Arcu.

Musím říct, že za těch 25 let, strávených ve skalách a horách, jsem toho prožil tolik, že vměstnat to do jednoho článku bylo dost náročné, ale pokud jste dočetli až sem, tak vám blahopřeji a přeji vám také tolik krásných zážitků, které jsem díky výborným kamarádům ve skalách sám prožil. Všem touto cestou za ně mnohokrát děkuji.

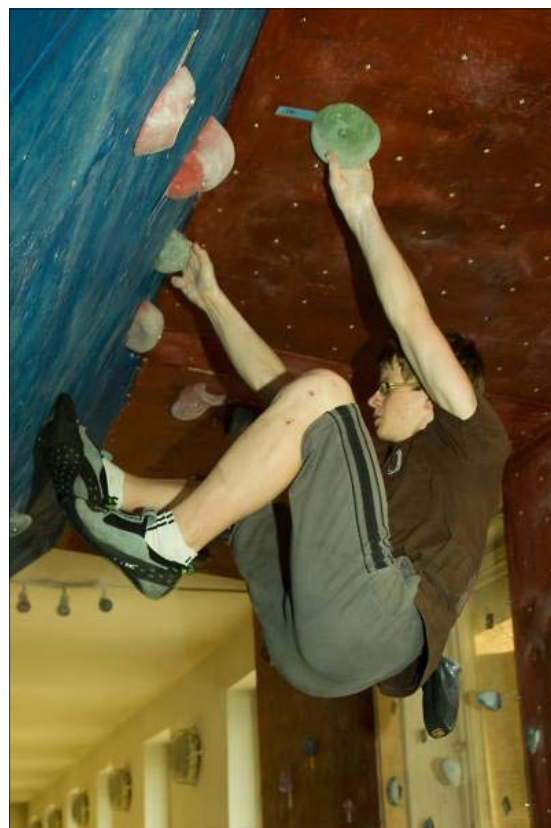
Jiří Šťastný

Maglajz boulder cup - Velká cena města Kladruby

Jiří „Jíra“ Šťastný

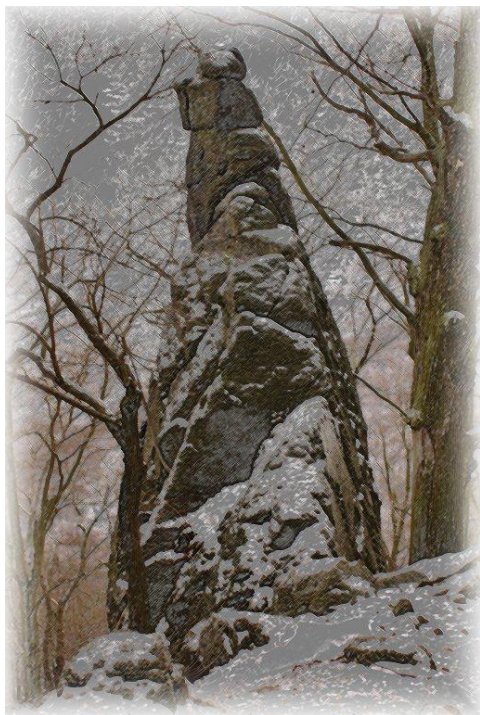
V sobotu 5.3.2011 se v Kladrubech u Stříbra konal pátý ročník Maglajz boulder cupu, který byl prvním z pěti lezeckých závodů, pořádaných v rámci „Hannah Překližka Cupu“. Samotný závod, tentokrát nazvaný „Velká cena města Kladruby“ přilákal 61 závodníků z blízkého i vzdálenějšího okolí. K tradičním účastníkům z Kladrub, Stříbra, Plané, Chebu, Tachova, Karlových Varů a Plzně letos přibyli i dva noví závodníci z Chomutova a Třebýcinky u Švihova. Za Horoklub Chomutov se závodů zúčastnil Martin Jech. Aby stihl prezentaci, musel vyrazit vlakem už v pět hodin ráno. Po rozpravě se lezly dvě kvalifikační cesty, z toho jedna na stěně v tělocvičně a druhá na boulderu. Martin dal v obou cestách TOP, stejně jako další dva lezci, takže bylo jasné, že o vítězi se rozhodne až ve finále, pro které byly opět připravené dvě cesty. V první z nich dal Martin 20 chytů a Filip Švarc z Kladrub 21, čímž se to pěkně zdramatizovalo.

Druhou finálovou cestu tvořil téměř 16-ti metrový traverz, který pořádně prověřil vytrvalost a jak se ukázalo, té měl Martin o trochu více, protože podržel TOP, zatímco Filip ho jen tečoval. S trochou štěstí se tak Martinovi podařilo na svých prvních závodech zvítězit v nejstarší kategorii H4, což je pěkná výchozí pozice do zbývajících čtyř závodů celé série. Za Horoklub Chomutov mu touto cestou ještě jednou gratulujeme a držíme palce do zbývajících závodů.

Jíra

PS: Fotografie a část textu převzata z <http://www.skoba.ddm-stibro.cz>

Zámecká jehla – pravděpodobně nejostřejší a nejšpicatější věž v Krušných horách vůbec je součástí skalnatého hřebene SZ od zámku Jezeří.

Tato nádherná rulová skalní věž vystupuje z jižního svahu hřebene stoupajícího od Jezeří. Se svahem je propojena jedinečným ostrým vodorovným hřebínkem – či spíše typic-

kým skalním koněm, po němž je i nejsnáze dostupná. Výška věže činí z náhorky kolem 6 m, ovšem z údolí dosahuje výšky dvojnásobné. Jak již bylo zmíněno, vrchol jest ostrý, čistý a lákavý. Postavit se na něj však vyžaduje jistou dávku odvahy. Výhledy z vrcholu jsou velmi omezené vzrostlou vegetací, snad v zimním období lze spatřit skrze větvoví modrou oblohu.

Samotný název Zámecká jehla souvisí s nedalekým zámekem Jezeří, ovšem v jakém období byla věž takto poprvé pojmenována, není známo. Pravděpodobně název poprvé užil

horolezec Milan Kutílek působící zde na počátku druhé poloviny 20. století. Vzhledem k tomu, že v předválečných dobách byla všechna podobně romantická místa v Krušných horách hojně navštěvována, lze předpokládat, že vrcholu bylo zajištěno dostoupeno lezci této doby minimálně dnešní Starou cestou. O návštěvnosti těchto míst svědčí dodnes místy patrné zbytky zpevněných stezek. Lezecky však věž patrně nikdy příliš využívána nebyla.

V současnosti vede k vrcholu 6 cest. Normální cestou se lezlo na vrchol odpradávná – je to nejsnazší cesta k vrcholu. Nejstarší ověřený prvovýstup pochází od Milana Kutílka a Edmunda Kühnela z 1.5.1961 a to Z stěna. Kyzová cesta byla s jistotou zlezena hluboko v minulém století, kdo jí však prostoupil první, zůstane navždy tajemstvím. V roce 2000 vystoupali na vrchol novou cestou St. Emingr a B. Hromádka novou cestou, již

dali přiléhavý název „Z mechu a kapradí“. Nejtěžší cestu na věž – Údolní spáru – přelezli 6.8.2002 M. Svinařík a P. Suchopárek a o čtyři dny později vznikla poslední cesta – Mravenčí hrana, kterou má na svědomí L. Dvořáček opět s M. Svinaříkem.

Dne 21.8.2000 byl vrchol opatřen vrcholovou knihou, z níž lze zpětně vyčíst za oněch cca 11 let, tj do 21.1.2011 spoustu zajímavých údajů:

- průměrně každý rok přibudou v knížce 2-3 zápisy. Nejvyšší návštěvnost zaznamenala věž v roce 2004 (7 zápisů) a nejnižší v roce 2011 a 2007 (pouze Horezdar)
- Horezdarů dal na věži nejvíce L. Dvořáček a to 6x, 4x pak P. Suchopárek. Po jednom Horezdaru mají St. Emingr, H. Jaegerová, J. Tichý, M. Svinařík, T. Stránský, J. Cetel a M. Čermák.
- nejvíce návštěv na věži zaznamenal opět L. Dvořáček (9) následován P. Suchopárkem (6) a M. Svinaříkem (4). Po dvou návštěvách mají St. Emingr a Konrád s Konrádovou. Dalších 21 lezců navštívilo věž pouze 1x.
- celkem na vrcholu stanulo 27 lezců.
- Mimo místní lezeckou komunitu věž navštívili lezci z HO Humanita, Hospul, HO Č. Lípa, HO Děčín, HO Loket Praha a KC Bautzen.
- Co se lezení jednotlivých cest týče, tak nejpoužívanější jest samozřejmě Stará cesta, jež byla k výstupu použita 22krát. Z stěna má 5 přelezů a Kyzová cesta spolu s cestou Z mechu a kapradí má po 4 přelezích. Mravenčí hrana byla zdolána 2x za 11 let a Západní spáry se 9 let nikdo nedotkl a dosud nemá 1. přelez.

ZÁMECKÁ VĚŽ - cesty

Stará cesta 2. Vodorovným žebrem od S. dále přes výšivky n.v. Vhodná i k sestupu.

Kyzová cesta 3; L částí Z stěny n.v.

Z stěna 4; M. Kutílek, E Kühnel, 1.5.1961. Středem Z stěny n.v.

Zámecká spára 7-; M. Svinařík, Pavel Suchopárek, 6.8.2002. Údolní spárou n.v.

Mravenčí hrana 4+; L. Dvořáček, M. Svinařík, 10.8.2002. JV hranou n.v.

Z mechu a kapradí 3; St. Emingr, B. Hromádka, 22.8.2000. Pravou částí V stěny n.v.